

Postanowienie z dnia 20 września 2002 r.

III RN 140/01

Złożenie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia wpisu sądowego od skargi na decyzję, bez równoczesnego uiszczenia tego wpisu, nie oznacza niedopuszczalności wniosku, lecz jego wadliwość podlegającą usunięciu w trybie art. 130 KPC.

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski. Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 września 2002 r. sprawy ze skargi Bożeny T. na decyzję Izby Skarbowej w K. w przedmiocie nałożenia kary porządkowej, na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego od postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie-Ośrodka Zamiejscowego w Katowicach z dnia 5 marca 2001 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2000 r. Naczelny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejscowy w Katowicach odrzucił skargę Bożeny T. na postanowienie Izby Skarbowej w K. z dnia 2 lipca 2000 r. w przedmiocie nałożenia kary porządkowej na skutek nieuiszczenia przez skarżącą wpisu od wniesionej skargi we wskazanym terminie.

W związku z powyższym skarżąca złożyła wniosek o przywrócenie terminu do uiszczenia wpisu sądowego, ze względu - jak twierdziła - na nieotrzymanie wezwania w przedmiocie wpisu na skutek pomyłki pracownika urzędu poczty. Twierdzenie to wnioskodawczyni „udokumentowała” przez złożenie pisma Zastępcy Dyrektora Rejonowego Urzędu Poczty dotyczącego złożonej przez nią reklamacji.

Postanowieniem z dnia 5 marca 2001 r. Naczelny Sąd Administracyjny odrzucił wniosek o przywrócenie terminu, uznając, że nie zostały spełnione przesłanki z

art. 58 § 2 KPA, skoro skarżąca nie uiściła wpisu od skargi, to znaczy nie dopełniła czynności, dla której termin był określony. Ponadto Sąd stwierdził, że z przedstawionych przez stronę skarżącą dokumentów nie wynika, aby postępowanie wyjaśniające zawierało jakiegokolwiek rozstrzygnięcie przemawiające za uznaniem winy jednej ze stron.

Powyższe postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego - Ośrodek Zamiejscowy w Katowicach zaskarżył rewizją nadzwyczajną Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego, zarzucając rażące naruszenie art. 130 § 1 i art. 171 KPC w związku z art. 59 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.), oraz art. 58 § 1 KPA w związku z art. 59 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym. Na tych podstawach wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu - Ośrodkowi Zamiejscowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 59 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym do postępowania przed tym sądem w sprawach nieunormowanych w tej ustawie stosuje się określone przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego (w tym art. 57-60), a w pozostałym zakresie stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Na tej podstawie odpowiedniemu zastosowaniu w postępowaniu sądowoadministracyjnym podlega między innymi art. 171 KPC określający odrzucenie przez sąd na posiedzeniu niejawnym wniosku o przywrócenie terminu, który jest spóźniony lub z mocy ustawy niedopuszczalny.

Możliwość odrzucenia przez NSA spóźnionego lub niedopuszczalnego wniosku o przywrócenie terminu w trybie określonym w art. 171 KPC nie jest kwestionowana w rewizji nadzwyczajnej i nie nasuwa zastrzeżeń. Wynikający natomiast z rewizji nadzwyczajnej problem dotyczy podstaw do zastosowania powyższego przepisu w sytuacji, gdy z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia wpisu sądowego od skargi nie zostało połączone uiszczenie tego wpisu, wymagane według przepisu określającego warunki wniosku (por. art. 58 § 2 zdanie drugie KPA).

W rewizji nadzwyczajnej zarzucono, iż stanowisko zaskarżonego postanowienia pozostaje w sprzeczności z przyjętym w sądowym postępowaniu cywilnym rozumieniem wadliwości wniosku o przywrócenie terminu, niespełniającego warunku

równoczesnego dokonania czynności procesowej (określonego w art. 169 § 3 KPC analogicznie jak w art. 58 § 2 zdanie drugie KPA). Mianowicie przyjmuje się, (por. postanowienie SN z 18 października 1954 r., I CZ 238/54 - OSN 1954 nr 2, poz. 44), że niedopełnienie przez składającego wniosek o przywrócenie terminu obowiązku przewidzianego w art. 169 § 3 KPC stanowi brak formalny wniosku, który podlega usunięciu w trybie art. 130 KPC. Rozpoznający sprawę skład Sądu Najwyższego podzielił stanowisko rewidującego. Zaskarżone orzeczenie jest sprzeczne ze wskazanymi przepisami, gdyż sytuację wadliwego pod względem formalnym przedstawienia wniosku o przywrócenie terminu (bez wymaganego uiszczenia wpisu) oceniono nieśluszenie jako sytuację niedopuszczalności wniosku. Ponadto przesłanką odrzucenia wniosku w trybie art. 171 KPC nie mogła być merytoryczna ocena zasadności wniosku, która jednakże - jak to wynika z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia - stanowi podstawę tego postanowienia.

Z powyższych przyczyn uznając, że rewizja nadzwyczajna miała usprawiedliwione podstawy Sąd Najwyższy orzekł w myśl art. 393¹³ § 1 KPC.

=====